

S T R I L A N E.

(Seim-mål)

Tå Strilane s her fleirfaldige sorta.
Ag trur me må telja me to-sifra tal.
Døi flestre døi eig kun ei sjæl å ei sjorta,
å slar seg i jønå me bet å me bal.
Før lanne s steinsøtt me fjæidl,
å gullgrupe fennst her 'kje heidl.
På lann å på vøtt'n s træne ng før skrett'n.
Jau, sannt s her i-tak frå mørje te kvæidl.

Å Havstril'n bur på den vastraste tøpta.
Den fæste kåbm rekane hit på ei fjæl.
So længlægd i ryggjen å lit'n i kløpta,
å van te å ria på båt-kvælv å kjæl.
Ein uvør'n havbrann på sjo,
han kaidla bâte sigla å ro.
Vel storhave rasa å båt'n hass,krasa,
han slarst so ei løva,me kræfte før to.

Ein sær-eien type dar bur bort i Fana.
Ein øttgal'n færamann dar slo seg ne.
Ka lægna han jækk te, han sløtt ikkje ana,
men far te æidl Fana-stril vart han då te.
Om han må dar sæst eit or:
Han kåbm 'kje te fudl-bue bor.
Han maksla so maur'n i svart-møydil å aur'n,
å vridde senn mat er ei har-bale jor.

So bur dar ein tvidleng-bror længer te nore,
å han plå me kaidla før Asane-stril.
Te bjønna me hædd'an 'kje mykkje på bore,
litt vassgraut kannhænna, å namn te ei sidl.
I villskogjen tok han 'kje kvil,
men åker å tun fækk han til.
Han byggde fabrikkjen å årna trafikkjen,
vart lannskjænd te sist,me senn Asane-bil.

Men her må eg Ostrinjen stillt få plasera,
- kannhænna han lær når eg kaidl'an før stril.
Han går idn på Øydd'ne å grav å grassera
te heimane sjina so nyfarga smil.
Me mot å humør tok han fatt,
om liss va allær so bratt.
Ei hall-sånje visa ska Ostrinjen prisa :
Ein æktafødd stril so s mann før senn hatt.

Men ,lat meg 'kje nækkn i Massfjor'n gløyma.
Kar fidn du val frægare ly på mitt brøtt ?
Om døi idn i dalå å fjæidlå seg jøyma,
døi hëra då me te vår namnjetne ætt.
Hannhænna døi hev sine tvil,
å høre på meg me ein smil,
Men eg hevve sagt da, å fakta s fakta :

Kvæ bidige massfjoreng s då ein stril.